

Dünya ve ahiret dostlukları ayırmaz

K.Y. rumuzlu okuyucumuz: “Değerli bir yakınım kalp ameliyatı oldu. Ölümden döndü. Ameliyattan bir gün önce rüyasında altı ay önce ölen yeğenini görüyor. Yeğeni, ‘Teyze ben senin yerine ameliyat oldum’ diyor. Beş vakit abdestli-namazlı olan hanım teyze bana soruyor. ‘Acaba ben ölecektim de benim yerime o mu öldü?’ diyor. Üstad Bediüzzaman Hazretleri de, yeğeni için, ‘Benim yerime şehid oldu’ diyordu. Bu ne demektir? Bir insan başkasının yerine nasıl şehid olur veya ölür?”

Duâyı, sevgiyi, saygıyı, hürmeti, muhabbeti, bağlılığı, şefkati, sadakati ifade eden bir takım gönül sözcükleri vardır. Mecâzî olarak söylenirler. Söylendikleri sözcükleri değil; kendilerini ifade ederler, kendi mânâlarını gösterirler.

Hayatta yakın olduğumuz, yakınlık hissettiğimiz ve yakınlık kurduğumuz kimselerle öldükten sonra da ilgimiz ve iletişimimiz devam eder. Bilhassa bu yakınlık Allah için kurulmuşsa, sevgi ve saygı Allah içinse, muhabbet ve hürmet Allah içinse, şefkat ve sadakat Allah içinse öldükten sonra daha sıkı bir birliktelik ve beraberlik ağı kurulur, bağlılık ipi kopmaz derece sağlamlaşır. Peygamber Efendimiz (asm), “Dost, dostuyla beraberdir” 1 buyurmaz mı? Nitekim bu hadisin tefsiri sadedinde Risâle-i Nur’da geçen, “Birimiz şarkta, bizimiz garbda, birimiz cenupta, birimiz şimalde, birimiz âhirette, birimiz dünyada olsak, biz yine birbirimizle beraberiz” 2 hakikati böyle bir mânevî birlikteliği açıklamaktadır.

Sağken iletişim köprümüz nasıl hava, gözlerimiz, şuurumuz, ellerimiz, beden ve ruh dilimiz idiyse, öldükten sonra da mânevî bir hava ve mânevî araç-gereçler biz bilmesek de, biz farkında olmasak da bize iletişim köprüsü olurlar. Bizim duâmız, gayretimiz, endişemiz, sevincimiz, korkumuz onlara gider; onlar bizi, endişelerimizi ve içinde bulunduğumuz telâş hissederek. Onların feyzi, bereketi, himmeti ve tasarrufu bizlere gelir; bizler bunları hissederiz.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri dünya ile âhiret arasındaki bu güçlü mânevî köprüyü

şöyle açıklar: “Fâtır-ı Hakîm nasıl ki unsur-u havayı kelimelerin berk gibi intişarlarına ve tekessürlerine bir mezraa ve bir vasıta yapmış. Ve radyo vasıtasıyla bir minarede okunan ezan-ı Muhammedî (asm) umum yerlerde ve umum insanlara aynı anda yetiştirmek gibi; öyle de, okunan bir Fatıha dahi, meselâ umum ehl-i iman emvâtına aynı anda yetiştirmek için hadsiz kudret ve nihayetsiz hikmetiyle mânevî âlemde, mânevî havada çok mânevî elektrikleri, manevî radyoları sermiş, serpmiş, fitrî telsiz telefonlarda istihdam ediyor, çalıştırıyor. Hem nasıl ki bir lâmba yansa, mukabilindeki binler aynaya, her birine tam bir lâmba girer. Aynen öyle de, bir Yasin-i Şerif okunsa, milyonlar ruhlara hediye edilse, her birine tam bir Yasin-i Şerif düşer.” 3

Demek eğer onlar bize gerçekten dost iseler, bize Allah için yakınlık hissetmişlerse, bizim meselâ hastalık, ameliyat ve bıçak altına yatmak gibi bir endişemizi hissetmeleri, bizimle ilgilenmeleri ve meselâ bize duâ etmeleri mümkündür. Bunu bize rüyada hissettirebilirler. Rüyalarımız bir haberleşme vasıtamız olur ve onlarla görüşmekten haz alırız, huzur buluruz. Onların hâl ve sıkıntılarını veya mutluluklarını da biz rüyalarımızda görebilir ve onlara duâ gönderebiliriz. Duâlarımız onlara ulaşır. Nitekim Bedüzzaman, kabirdeki yakınlarımızın gerek uyanık iken, gerekse uykuda ve rüya halinde bizlerle münasebetlerinin ve gerçek biçimde bizlerle haberleşmelerinin mümkün ve vaki olduğunu beyan eder. 4

Bedüzzaman, çok sevdiği yeğeni ve talebesi Ubeyd ile şehid olduktan sonra yaptığı bir haberleşmeyi şöyle zikreder: “Ubeyd isminde bir yeğenim ve talebem vardı. Benim yanımda ve benim yerime şehid olduktan sonra, üç aylık mesafede esarete bulunduğum zaman, mahall-i defnini bilmediğim halde, bence bir rüya-yı sâdıkada, tahte’l-arz bir menzil sûretindeki kabrine girmişim. Onu şüheda tabaka-i hayatında gördüm. O, beni ölmüş biliyormuş. Benim için çok ağladığını söyledi. Kendisini hayatta biliyor; fakat Rus’un istilâsından çekindiği için, yer altında kendine güzel bir menzil yapmış.” 5

Bedüzzaman Hazretlerinin bu hatırası, bize kuvvetli mânevî bağlılığın ve kuvvetli irtibatın ölümle kesilmediğini haber verir. Yoksa ölüm ve ecel kişiye özeldir, müstakildir; Cenâb-ı Hakkın hususî takdiridir.

Dipnotlar:

- 1- Müslim, Birr, 165
- 2- Şuâlar, s. 470
- 3- Şuâlar, s. 589
- 4- Mektûbât, s. 13

